

Роднинитѣ и приятелитѣ му го забравили, а жена му не могла да изтърпи унижението и се прибрала у баща си. Василь останалъ самъ-самненичѣкъ. Спомнилъ си въ бедата за своя приятель Иванъ, и тръгналъ по широкия свѣтъ да го търси.

*
* *

Изминали се много години. Много черни дни видѣлъ Василь, много скърби прекаралъ той въ скитанията си по чужди земи, а все не можелъ да намѣри Ивана, и не можелъ. Остарѣлъ Василь, прегърбавилъ се и просто не могло да се каже, че той е прежниятъ хубавецъ.

Еднажъ той вървѣлъ така привечеръ по непознатъ пѣтъ, навлѣзълъ въ една гора и се заблудилъ.

Въртѣлъ се насамъ, въртѣлъ се нататѣкъ, а пѣтъ нѣмало никакъвъ. Трѣбвало да преношува въ гората. Хванало го страхъ, и го налегнала такава мжка, че му идѣло да се убие. Прекаралъ какъ да е нощъта въ бдение, а заранъта нѣмалъ сила да стане. Па и кжде ще върви? За какво? Току изеднажъ счуло му се, че нейде далече пѣятъ — значи, хора идатъ. Нѣщо притеглило Васила къмъ пѣсенъта и той тръгналъ за тамъ, отдето се чувала... И колкото по-наближавалъ, толкова пѣсенъта му ставала по-известна, по-мила... Що е туй? И той си спомнилъ, че нѣкога тая пѣсень пѣлъ Иванъ. Пламнала му въ гърдитѣ надежда, закрачилъ по-бързо и излѣзълъ на единъ пѣтъ.

Излѣзълъ и се спрѣлъ като вдървенъ...

Каква земя, каква хубость!

Предъ него се люшкатъ като златно море нивя, а пшеницата въ тѣхъ вече родила класъ до класъ!

По ливадитѣ пасатъ стада, па и добитѣкътъ е такъвъ едъръ и породистъ!

По пѣтя върви на тѣлпи народъ, и всички такива снажни, хубавци, единъ отъ другъ по-красиви, всинца облѣчени, всинца накичени!... Познава се, че отиватъ на праздникъ. Макаръ Василь и да билъ изпадналъ и одърпанъ, пакъ закреталъ подиръ народа.

По пѣтя се заприказвалъ съ единъ възстаръ човѣкъ.

— Кжде отиватъ тия хсра?

— Отиваме на праздника на нашия Майсторъ.

— А кой е тоя Майсторъ — вашъ господаръ ли?

— Не, не ни е господаръ, защото тука господари има мнозина; само че той е нашъ Старейшина — избрахме го за такъвъ отъ цѣлия нашъ окръгъ.

— А защо? питалъ Василь.